

Lovforslaget sattes til forhandling.

Erik Andersen (Fr.borg amt): Det af arbejdsministeren fremsatte forslag til lov om ændringer i lov om arbejdsformidling og arbejdsløshedsforsikring kan jeg på den socialdemokratiske gruppes vegne anbefale til vedtagelse.

Lovforslagets overskuelighed såvel teknisk som økonomisk skulle motivere en hurtig og effektiv udvalgsbehandling, så forslaget som ønsket af ministeren kan træde i kraft den 1. april d. å.

Ministeren har i lovforslaget imødekommet et ønske fra det nordiske arbejdsløshedsforsikringsmøde i København i november 1971 om at give personer, der arbejder i Danmark, men bor uden for landets grænser, mulighed for at opnå medlemskab i en anerkendt dansk arbejdsløshedskasse. Denne liberalisering af bopælskravet gives som en bemyndigelse til arbejdsdirektøren og forudsætter gensidighed. Ændringen har især betydning for grænsegængere fra Sverige og Vesttyskland. Den i den nugældende lovs § 58, stk. 1, nr. 1, omhandlede bestemmelse om, at arbejdsdirektøren efter forhandling med landsarbejdsnævnet fastsætter retten til dagpenge for et mellem, der efter aftale med arbejdsgiveren er beskæftiget i en virksomhed, hvor arbejdstiden er nedsat med mere end $\frac{1}{3}$ af den normale arbejdstid, bortfalder. Efter forslaget skal alene bestemmelsen i § 59 om nedsættelse af dagpenge i forhold til den reducerede arbejdstid være gældende. Ændringen tilsigter at modvirke en stærkere arbejdstidsnedsættelse, end beskæftigelsen nødvendiggør.

Kassernes ret til at bruge 10 pct. af deres eventuelle formue til administrationsudgifter og til nedsættelse af medlemsbidraget foreslås forhøjet til 15 pct., ligesom den overgangsordning, loven af 24. marts 1970 indeholdt om nyuddannedes ret til at opnå dagpenge efter én måneds medlemskab, foreslås forlænget med 1 år til den 31. marts 1973.

De her nævnte ændringer af praktisk, teknisk og redaktionel karakter kan måske give anledning til en forhandling i udvalget, men vækker vel ikke de politiske lidenskab. Jeg håber, det samme vil gælde forslaget om at forhøje grænsen for de udbetalte

dagpenge i forhold til medlemmets hidtidige arbejdsfortjeneste fra 80 til 90 pct. og som noget helt nyt at regulere medlemmets fortjeneste, dagpengenes beregningsgrundlag, med samme beløb som pristalsreguleringen har udløst inden for hans fagområde.

Som sagt: jeg håber det. Men efter at have studeret forslagets modtagelse i visse dagblade og Folketingstidendes referater af forhandlinger her i tinget om tilsvarende forslag i 1968, 1969, 1970 og 1971, vil jeg ikke blive overrasket, hvis allerede denne førstebehandling viser, at der på dette område er politisk uenighed mellem den borgerlige opposition og regeringen. Socialdemokratiet søger ikke denne uenighed, men når et forslag efter vor opfattelse er nødvendigt for at forbedre de økonomiske og sociale vilkår for en gruppe medborgere, der uden egen skyld er frataget retten til at arbejde, stiller vi et sådant forslag.

Arbejdsministerens forslag tilgodeser specielt de arbejdsledige fra lavtlønsområderne, såvel de branchebestemte som de geografisk lokaliserede. Det er socialt rigtigt og retfærdigt at sigte imod at hjælpe netop disse grupper. Det er de lavtlønnede, der erfaringsmæssigt har den største risiko for at blive kastet ud i tvungen ledighed. Denne gruppe har på grund af de meget lave fortjenester en yderst ringe mulighed for selv at opbygge et økonomisk og socialt værn mod arbejdsløsheden. Derfor betyder arbejdsløshed omgående social og økonomisk tilbagegang med den deraf følgende risiko for familiemæssige konflikter og menneskelige tragedier.

Det faktum, at den tidligere regerings fejlagtige økonomiske politik nu resulterer i en stærkt forøget arbejdsledighed, formindsker ikke tingets ansvar over for dem, der uden egen skyld bliver ofre for denne politik. Den 9. februar 1972 var der i henhold til arbejdsdirektoratet 65.741 arbejdsledige, 60.603 af disse var medlemmer af en statsanerkendt arbejdsløshedskasse, svarende til 7,4 pct. af de forsikrede. Året forud, den 10. februar 1971, var det tilsvarende procenttal 4,8, en stigning i arbejdsløsheden på 2,6 pct. eller 21.600 flere arbejdsløse mennesker på 1 år. Af disse 21.600 var 13.293 arbejdsmænd og specialarbejdere, hvilket betød, at der den 9. februar 1972 var i alt 35.375 arbejds-